

Det demokratiske avgudsbilde fra Skansen i bengalsk belysning

De hemmelige dokumenter fra Cairo-Teheran-konferansen

I. Den store realisasjon av de baltiske stater og Polen

Med det amerikanske blad **HUMAN EVENTS** som k  de bringer vi nedenfor en nærmere redegjørelse for innholdet av de offisielle dokumenter fra m  tene i Cairo og Teheran under annen verdenskrig, dokumenter som for kort tid siden ble frigitt av det amerikanske utenriksdepartement, og som også høyst overfladisk har vært behandlet av norske dagsaviser.

The 12th Army Air Force and Signal Corps tok det ovenfor gjengitte fotografi og friga det for pressen 7. desember 1943 med overskriften «Ingen meningsforskjell». Underskriften lød: «Teheran — Dette fotografi er symbolsk for den forståelse som er oppnådd mellom United States og Russland ved tremaktskonferansen i Teheran. Marskalk Josef Stalin (tilvenstre) og president Franklin D. Roosevelt smiler vennlig der de sitter sammen».

Et annet offisielt fotografi tatt under Teherankonferansen ble frigitt for pressen med sitater av uttalelser av Roosevelt, begynnende med hans inntrykk av Stalin:

«Han har en slags solid ydmyghed, snakker efter moden overveielse, synes meget selv-

sikker, beveger seg langsomt — alt ialt ganske imponerende, synes jeg — » — «Jeg er sikker på at vi skal komme godt ut av det med hverandre Stalin og jeg». — «Når det gjelder Uncle Joe og Winston (Churchill) — vel jeg har min jobb utepekt for meg, som megler mellom disse to. De er så forskjellige med hensyn til ideer og temperament» — — — «Hovedoppgaven var å gjøre det klart for Stalin at USA og Storbritannia ikke var alliert i en felles blokk mot Sovjetsamveldet. Jeg tror vi har utryddet den tanke en gang for alle. Jeg håper det. Det som kunne «upset the applecart», efter krigen er hvis verden blir delt igjen. Russland mot England

og oss. Det er vår store oppgave nå, og det vil bli vår store oppgave imorgen: å slå fast at vi fortsetter å handle som oppmann, som megler mellom Russland og England» .

Utenriksdepartementet friga Cairo-Teheran-dokumentene 16. juni. En har spekulert meget på hvorfor Kennedy-administrasjonen valgte å frigi de dokumenter som hadde vært holdt hemmelig så lenge på dette tidspunkt. Den kjente journalist David Lawrence tilskriver administrasjonens beslutning herom en eksklusiv artikkel i New York Daily News 17. februar. I denne ble det meddelt at president Eisenhower da han forlot Det hvite Hus tok med seg kopier av dokumentene fra Teheran-konferansen.

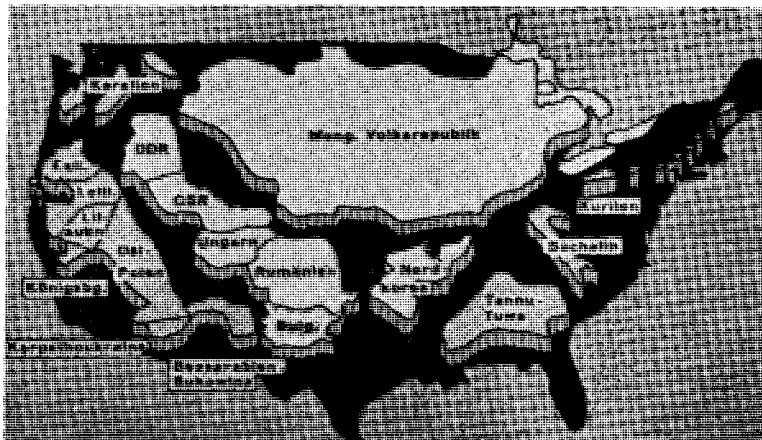
Kennedy-administrasjonen hadde derfor, slik resonnerer Lawrence, «intet annet valg enn å overlate dem i sin helhet til pressen».

Hvorledes det nå er med dette, så har the Republican National Committee offentliggjort en serie på fire beretninger omkring Cairo-Teheran-dokumentene, idet en bemerker at «sitatene er ordrette og derfor kan betraktes som nøyaktige (accurate)». Komitéens beretninger gjengis i sin helhet i det følgende.

REALISASJONEN AV DE BALTISKE STATER

På samme måte som Kennedy alene varetok samtalene med Krustsjov i Wien, slik tok en tidligere demokratisk president Franklin D. Roosevelt ingen overordnede embetsmenn i utenriksdepartementet med under sine samtaler i Teheran i 1943.

Allerede på dette tidlige
(Forts. s. 6)

Arven efter Roosevelt

ANDERS MELTEIG:

Et rikfolks tiggergang

Å karakterisere den økonomiske tilstand i England i dag med et enkelt-uttrykk er kanskje en halsløs gjerning, men et ord fra den medisinske terminologi synes meg å ligge nærmest: Det er ordet **hjerteinfarkt**, pumpeverket som ikke virker tilfredsstillende. Naturligvis kan en velge det demokratiske universaluttrykk: **krise**, men det er altfor overfladisk og utflytende til å gi noe bilde i det hele tatt. Der er noe visst feberaktig over situasjonen, noe vist patologisk, som synes å rettferdiggjøre dette medisinske bilde.

Ordet krise forbinder en gjerne med noe som har inntruffet uten at noen kan legges til last. Der hviler noe tungt, skjebnebestemt over dette uttrykk, noe som en måtte og tåle likeoverfor, ofte i forbindelse med fattigdom og ydmykelse, men i dette tilfelle er det slik at de engelske rikfolk har forspist seg slik på penger at det har lagt seg et slikt tykt **kapital-ister** at pumpeverket har gått i stå, at sirkulasjonen i det store omløpet er stoppet opp. Kapitalistene har vært så grådige efter profit, at sparsomme lønnsforhøyelser likeoverfor den produserende arbeidskraft — labourer eller white-collar-workers —, som alltid har vært underlagt, ofte temmelig streng, rasjonering, alltid har vært efterfulgt av prisforhøyelser. Så kalles det da for inflasjon, og for

ytterligere å få fastslått skylden for prisforhøyelsene, så gis det den mer eksakte betegnelse: lønnsinflasjon.

Men lønnsinflasjonen rammer jo bare nyproduserte varer — vesentlig til daglig konsum- og på prissektoren har England et dårlig — for ikke å si manglende — reguleringsapparat. På det sosiale område er England et underutviklet land, og det er også her en finner en av årsakene til Englands manglende internasjonale konkurranseevne. Vår Akilles-hel — sier Financial Times — er Britannias fallende del i verdenseksporten. Dette kommer sikkert ikke av manglende administrativ dyktighet eller teknisk dyktighet.

Årsakene ligger sikkert innenfor den sosiale sektor og britenes medfødte uvilje til å forandre noe i sin hundreder av år gamle samfunnsmessige struktur, bl. a. deres syn

Forts. side 6

Norsk appell til seiers-maktene fra 2. verdenskrig

Det er nu gått over 16 årlige tyske sone, etablerte siden 2. verdenskrig tok slutt i Europa, med Tysklands betingelsesløse kapitulasjon. Spørsmålet om fredsavtale med Tyskland etter 2. verdenskrig er blitt påtrengende og må finne sin løsning.

Jalta- og Postdamavtalene som danner grunnlaget for stillingen slik den er, er krigsformålsavtaler. De har intet med folkerett å gjøre, fordi avtalene helt utelukker den angjeldende parts — det Tyske folks — selvbestemmelsesrett.

Vestmaktene rettigheter i Vest-Berlin, og i Tyskland i det hele, er okkupasjonsrettigheter, som Sovjet-Russlands er det i den østlige sone.

Det er i begge de okkupasjonskontrollerte soner etablert et ovenfor de respektive okkupasjonsmakter vennligsinnet styre, men å tale om at folket har sin frihet i den ene eller andre sone, er misbruk av ord.

De allierte seierherrer fra 2. verdenskrig har ansvaret for den utvikling som har funnet sted i Europa i årene etter krigen.

De samme — dengang allierte — idag i motsetning så skarp at den betegnes som kald krig —, i første rekke representert ved Sovjet-Russlands statsminister Krustsjov og U.S.A.s president Kennedy, har hovedansvar for den fremtidige utvikling.

Begge parter hevder at de vil fred.

Den foreliggende situasjon i verden av idag, med atomvåpen i så store mengder på lager, at alt liv i en verdensdel kan bli slettet ut om de blir tatt i bruk, og med frembringelsesmidler - raketter - som har opphevet de i tidligere tider avgjørende faktorer i krig - nemlig avstand og tid, nødvendiggjør realistisk og klar handling for å avverge menneskehetens selvutslettelse, og samtidig danne utgangspunkt for en mere stabil, menneskevennlig og fredsvennlig politikk, enn den som hittil har vært ført i Europa.

Fra almen-menneskelig oppfatning av situasjonen appellerer jeg innstendig til seiers-maktene fra 2. verdenskrig, idag representert ved Sovjet-Russlands statsminister Krustsjov, U.S.A.s president Kennedy, Frankrikes president de Gaulle, Storbritannias statsminister Macmillan:

SLUTT FREDSAVTALE MED ET SAMLET TYSKLAND

Hvor et forholdsmessig representativt utvalg, av den, i den østlige - og i den vest-

folkerrepresentasjon, bemyndiges til å undertegne på Tysklands vegne. Og samtidig bemyndiges til, innen et bestemt tidsrom etter fredsavtale er sluttet, å forordne alminnelige valg i det samlede Tyskland.

Slutt fredsavtale hvor:

1. Tyskland forpliktet til nøytralitet.
2. Tyskland forpliktet til ikke å ha atomvåpen eller andre våpen og militært utstyr som kan tjene til angrepsformål.
3. Sovjet-Russland tilbakegir Tyskland gammelt tysk landområde i øst.
4. Forbud settes mot ethvert parti som ved sin fremtreden i ord og handling har aggressive hensikter og formål.

En hederlig fredsavtale med et samlet Tyskland tjener idag seier-maktene fra 2. verdenskrig best, og er hvert alment freds- og frihetselskende menneskes ønske og håp.

Et i fredsavtaleform fastsatt forbud mot ethvert tysk parti som ved sin fremtreden i ord og handling viser aggressive hensikter og formål, kan danne opptak til avskaffelse av krig i mellomfolkelige tvistemål.

Tilbakegivelse av gammelt tysk landområde i øst vil rettferdiggjøre Sovjet-Russlands fremholdelse av at Sovjetrepublikken deltok i 2. verdenskrig utelukkende som forsvarskrig. Det vil være et radikalt brudd med tidligere tiders fremgangsmåte, avskjære enhver påstand om krig for materiell vinnings skyld, og legge grunnlaget for en fremtidig fredelig utvikling. Et fremtidig fruktbart økonomisk samarbeide i fred, vil være en mangedobbellet fordel i forhold til annekasjon av landområde, med det uavvendelige friksjonsforhold det fremtidig medfører.

Et nøytralt, ikke sterkt opprustet Tyskland, vil i den foreliggende situasjon, med atomvåpen og fjerndistanse-raketter, være den beste garanti for U.S.A.s sikkerhet, og det vil åpne mulighetene for den avspenning og nedrusting menneskeheten venter på.

Sigurd Mytting.

Hjertelig takk!

Da det ikke er mulig for meg på annen måte å rekke alle som gledet meg på min 60-årsdag, ber jeg om her å få bringe alle en hjertelig takk!

Anders Hafskjold.

HUSK BLADPENGENE!

Hva var Quislings -

(Forts. fra s. 4)

Quisling antyder her at Russland har forandret seg i retning av nasjonalsosialismen. I den senere tid er russerne også kommet i konflikt med jødene. Den internasjonale jødedom med hovedsete i New-York beskylder Krustsjov for antisemitisme.

Jeg siterer fra en artikkel i «The Saturday Evening Post», mai 1960. En viss Joseph Novak skriver: «In effect, Chrushev has replaced the old slogan, «Workers of the world unite», with the new slogan, Anti-Semites of the World, unite».

Dette synes å gi visse fremtidsperspektiver i retning av det Quisling pekte på allerede i 1945. Ser vi på de jødisk karikaturer av Krustsjov, så ser vi også hvordan han mere og mere ligner på Hitler. Krustsjov har også tydeligvis tapt i innflytelse hos en meget stor del av den organiserte arbeiderklasse i Europa. Klassens ledere følger nu som før for en overveiende del F.N. og det en har kalt den jødiske eller gammel-kommunistiske linje. Krustsjovs eneste sjanse til å vinne kampen mot kapitalismen synes derfor å være at han vinner den stort sett antisemitisk innstilte arbeiderklasse i Tyskland for seg, og ikke gjør Hitlers feil i Russland om igjen.

Efter Quislings syn, så er det bare to store prinsipper som er sterke nok til å lede verdensutviklingen. Det er «det jødiske prinsipp» som i dag leder F.N., og det er «det nordiske prinsipp», som inntil nu har ledet de europeiske nasjonalstater.

Disse to store prinsipper kjemper også om makten i Russland.

Den store russiske nasjonalstaten er for 1000 år siden grunnlagt på det nordiske prinsipp. Hvis det nordiske prinsipp seiret i Russland, så ville det være mulig å få istand Nord-Europas og Russlands forente stater uten krig. Og det er nettop Quislings program.

Det er igrunnen meget interessant at FRIHETEN siterer Quisling, og det uten kommentar. Vi får håpe at studiet vil fortsette. Og så får vi håpe at Russlands vei går gjennom kommunismen og frem til det nordiske prinsipp, samtidig som en tar sikte på en rettferdig ordning av samfundsforholdene.

I «Russland og Vi» gir Quisling uttrykk for det samme håp. Han skriver: «Den oppgave å gjennvinne Russland for den alminnelige sivilisasjon, er den største politiske og kulturelle oppgave i verden i vår tid. Men dens løsning avhenger først og fremst av utviklingen i Russland».

Vil en fremme en slik ut-

Tveitens 60-årsjubileum

Hallvard Tveiten var føremål for mykje hylling ved sitt 60-års jubileum. Ei tid før dagen vart han innkalla til forlaget i Oslo, som heldt ei tilstelling for dikteren og hans frue på kunstnar- og forfatterrestaurangen Blom. Førstekonsulenten til forlaget nemnde i si tale hans mektige folkepos «Folk og Sjel»-verket som eit nytt «Edda» og forfatteren som norsk diktningens nye Snorre. Forlaget overrakte ei antikk veneziansk glasskål i perleornamentikk og eit eksemplar av «Gullharpa» i jubileumsutgåve.

Sjølve dagen vart feira på Grand Hotell, Arendal. Her talte Nordsjøflygaren og kommandør Tryggve Gran for forfatteren og heldt fram at han meir enn nokon annan norsk forfatter som ikkje hadde fått den står for turen til diktargasje (Statens kunstnarløn). Kor han kom i landet hørde han at Tveitens diktning var elska og avhalden. Han hadde dessutan sett ein oppsiktsvekkande rekord, i det han var den første som hadde floge over heile Noreg med Fjellharper og Gullharper, og hans navn hadde med «Gullharpa» floge over Atlanterhavet.

Til festen kom blomster frå Kirkenes Ungdomslag i nord til Blomstersirkelen i Skåne i sør, og frå hans barndoms og diktning solfagre Selåsgard kom hans bror lærar og organist Aslak Tveiten med gardens blomster. Målarinna Margaret Gran overrakte ein bukkett roser frå «Capri» og skjenkte eit vakkert maleri med sørlandsmotiv. Frå hans frue Ebba såes ein kjempestor gullfyllepenn til å skrive sitt namn med og eit tykt brodert teppe til å sette føtene på i skrivande tilstand. Telegram og helsingar innkom frå heile landet og lengre frå, ein mersun og hylling i den samtlige norske og skånske pressa og

ka helsinga til «Kjære Hallvard Tveiten» frå Marie Hamvikling må en gå inn for et vepnet og nøytralt Norden inntil russerne selv har fullendt omformingen til en nordisk statsdannelse.

Vi håper derfor at kommunistpartiet i Norge vil støtte den pro-nordiske linje i Russland, samtidig som det mere og mere fordyper seg i studiet av Quislings lære og glemmer Karl Marx.

Både Moskva, Berlin og Oslo ble for 1000 år siden reist på det nordiske prinsipp som grunnlag, og én gang har alle tre byer tilhørt samme kulturområde.

Finner ikke disse tre byer tilbake til det som engang bandt dem sammen, så vil de alle bli ødelagt av amerikanske atombomber, eller trakk ned av Djingis Kans horder.

frå det utflytta Norge i «Minnesotaposten».

Hans heimbygd Vegårshei hylla han som ein diktar ved forutan ei mengd telegram ei versifisert hylling frå stortingsmann h. v. Julius Grasås-en, som óg hadde utverka hylling frå to av forfattarens oppdikta personar i si diktning med heimbygdsmotiv, Amalie Bjørvasslia og Kjiddil Tjusslia frå Fjorden Vegår. Telemark helsa han ved Andreas i Treungen som «sin gjeve soneson», og Telemarkspressa nemnte han som ein verdig Vinje-Garborg-Aukrusts etterføljar. I dølepressa vart han hylla som dølelinas diktar. Vestlandspressa hylla han som den vestnorske og landsnorske diktarlinas Ivar Aasen-Hovdens arvtakar, den nordnorske pressa som Nord-Norges songar og Finnmarks og Varangers forfatter. Frå Varanger innkom ei mengd diktarhelsingar, mange versifisera, med takk for hans Varangerdiktning til Sør-Varangersangens forfatter, og frå Skånes folkelivsdiktning pionér forfatteren Nils Ludvig innkom helsing med dedisert bokgave. Elles merka ein festleg helsing med ventande blomsterkorg og gave frå hans nåverande heimbygds Brannkåar i Skåne og frå Bondesons, Svalöv. Norrøn skaldediktning i attdiktning var representert ved dr. phil. von Holstein-Rathlou, som gav eit dedisert manuskript av si tolking av «Nordens Myter».

Ved kaffen vart den gigantiske Skjerpeplogens oppfinnar Ragnvald Skjerpe, som budde på Grand Hotell på forretningsreise og såes i restaurangen, innboden til forfatteren og Nordsjøflygarens bord. Skjerpe uttalte si glede over den ære som var han til del og heldt ei utstrakt tale om seg sjølv og Skjerpeplogen og utbrakte ei skål for Skjerpeplogen og overrakte jublanten ei brosjyre over Skjerpeplogen med dedikasjon av oppfinnaren. Forfatteren takka Skjerpe for den vennlige tale som av Skjerpe var halden om Skjerpe og Skjerpeplogen på hans, forfatterens, høgtidsdag og uttalte si glede over å treffe ein mann som i alle situasjoner kunne vere seg sjølv og utbrakte ei skål for personegneten.

Dagen etter gav Tryggve Gran og frue middag i dei heim «Capri» ved Grimstad, og deretter var jublanten og frue brorens, organistens og frues gjester på barndomsgården Solfagre Selåsgard i Vegårshei.

Ved tilbakekomsten til Oslo lå meddeling frå dei skånske forfattarens og kulturberarars samanslutning Skånsk Kultur at nan for si diktning og sin litterære innsats var kalla til ledamot av Skånska Kulturselskapet.

O. K.

nd

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Bukken og havresekken

Et gammelt ordtak taler om å sette bukken til å passe havresekken. Det var uundgåelig å tenke på det, da vi leste at Norges Bygdeungdomslag hadde innbudt akkurat Terje Wold til å holde foredrag om botemidler mot den tiltagende ungdomskriminalitet.

Og Terje Wold visste nå som i 1945 råd for uråd når det gjaldt å reparere på resultatene av egne synder: mere straff, mere «sund og våken rettsfølelse», som det heter i referatene.

I gamle dage, dengang da det fremdeles var litt individualitet over det politiske liv i Norge, dengang da avisene ennå ikke var blitt en slags statsorganer som skrev etter diktat fra de partipolitiske færehyrder, krydret man ofte referatene med innskutte paranteser: «munterhet», «bifall» og lignende. Vi så uvilkårlig etter en slik parantes med munterhet inni, da vi leste at en av hovedmennene for rettsovergrepene i 1945 og utover, selveste Londonerregjeringens justisminister, mannen som drøftet med den røde Molotov hvorledes en best skulle gjøre opp med politiske motstandere, i sitt foredrag pekte på at «det mangler noe alvorlig når det gjelder disse ungdommers holdning til loven, deres ansvar og rettsbevissthet». Men bondeungdommen har vel heller ikke bevart større av sin humoristiske sans, og er kanskje heller ikke synderlig orientert om det som har foregått.

Hadde den det vært, ville den formodentlig etter mønster fra Terje Wolds ungdom ha traktert den gamle rabulist og landssvikoppgjørsmann med råtne egg og desslike.

Det dagens ungdom mangler, er som alle vet, men som ikke alle vil innrømme ennå, oppdragelse og disiplin, samt noe å tro på og noe å kjempe for. Når alt dette mangler så totalt idag og ungdommen derfor reagerer som den må reagere under slike forhold, så er skylden ene og alene de politiske folkeforførere, og blant dem ikke minst de radikale autoritetsdreper som fikk sin politiske skolering i Mot Dag og som idag rir Norges land som en ubotelig pest. Blant radikalerne er Terje Wold en av bjellesauene, en av dem som på sine gamle dage trer frem i lovens svarte kappe, som nå fornektet sitt ansvar og som holder foredrag om mere straff for det som er resultatet av den politiske virksomhet han og hans feller har drevet.

Er det rart at ungdommen mangler respekt for lov og rett i et land hvor Terje Wold og hans meningsfeller så brutalt trådte alle rettsbegreper under føttene i 1945? Og hvor skulle en ungdom som er flasket opp med de politiske overgrep etter 1945 og som er vitne til makthavernes manglende vilje til å råde bot på uretten, få «den sunde og våkne rettsfølelse» fra, som Terje Wold sa var av så avgjørende betydning i et rettssamfund? Kan ustraffet mord og mishandling, konsentrasjonsleir og eiendomsconfiskasjon mot politiske motstandere stikk i strid med grunnlovens klare bud virke fremmende på ungdommens rettsfølelse?

For en kan vel ikke vente at ungdommen skal forstå nydemokratiets subtile sonndring mellom de aktverdige «gode nordmenn» og borgere som har krav på rettferd og meningsfrihet og den politiske pariakaste som er frekk nok til å ville representere en virkelig opposisjon i all dagens foraktelige nydemokratiske medløperi. Ungdommen overfører naturlig nok den holdning makthaverne har anvist overfor en misliebige gruppe av folket til samfundet som helhet, og derfor stjeler den biler og annen eiendom ikke bare fra tidligere NS-folk, men til og med fra en Terje Wold og andre av samfundets respektable støtter.

Det må ellers være litt av en påkjenning for alle dette lands Terje Wolder å stå overfor representanter for den ungdom de har ført ut i urettens og håpløshetens og mate-

Bør vi danne eget parti?

I 1945 ble cirka 100.000 nordmenn satt utenfor samfunnet ved hjelp av en lov som, fordi den har tilbakevirkende kraft, er umoralsk.

I alle disse år er det fra myndighetene intet gjort for å trekke denne umoralske lov tilbake, eller for å rette på de uholdbare forhold som denne lov har skapt.

I den senere tid er det kommet uttalelser fra kjente enkeltpersoner, og også fra betydningsfulle institusjoner om at domstolene står maktesløse fordi landssvikoppgjøret egentlig er et politisk oppgjør, og at landssvikloven er en politisk lov som har krenket selve retts tanken i Norge.

En revisjon av landssvikoppgjøret må derfor skje ved en revisjon av de umoralske lover som er gitt av eksilregjeringen og godkjent av Stortinget.

Disse 100.000 krenkede mennesker må derfor skaffe seg en talsmann i Stortinget.

Foran Stortingsvalget i høst har formannen for Forbundet og andre hatt konferanser med Senterpartiet for om mulig å få dette til å forstå det uholdbare forhold, og om mulig å få Senterpartiet til å ta seg av de forfulgte sak. Blant annet er Senterpartiet blitt bedt om å ta opp en revisjon av Landssvikoppgjøret på sitt program, eller i allfall å stille en nøytral og rettsindig person som kunne tale de forfulgte sak, på en liste i Oslo.

Disse henvendelser har resultert i intet.

Skal dette for Norge uverdige forhold opphøre, er det etter min mening derfor ingen annen utvei enn at disse diskriminerte nordmenn må gå til det skritt å stifte sitt eget parti.

Det er forsent å kunne delta ved dette stortingsvalg, men det kunne likevel være ønskelig at spørsmålet ble ventilt på kommende landsmøte.

En liten stemningsmåling kan neppe gjøre noen skade.

O. K.

rialismens ørken. I særdeleshhet fordi det kanskje hos de ansvarlige begynner å våkne en frykt for at denne forrådte ungdom skal få øynene opp for historieforfalskningen og hele den lovløse politiske svindel, for den s a n n e bakgrunn for ungdomskriminaliteten.

For skjer det, kan den dag komme da ungdommen renser Augiasstallen.

Et opprop fra general Salan

Som verdenspressen har erklært død og borte

Den norske presse har som kjent, forøvrig i likhet med verdenspressen ellers, meddelt at sjefen for opprøret i Algerie, general Salan skal være død og ute av verden.

Med ANTI-KOMINTERN DIENST som formidler ser FOLK OG LAND seg idag istand til å offentliggjøre et opprop fra «den døde» general Salan. Det vil sikkerlig leses med den aller største interesse på bakgrunn av den politisk ustabile situasjon i Frankrike:

Fra et hjørne av den elskede franske jord i Algerie, hvor jeg ved Guds nåde finner meg etter de sørgelige omskiftelser i april-dagene, oppfordret av den samlede algirske befolkning, som jeg er og blir forpliktet overfor gjennom den høytidelige ed av 13. mai 1958, overtar jeg, armégeneral Raoul Salan, tidligere sivil og militær overbefalshaver i Algerie, ledelsen av kampen i den store bevegelse for nasjonal fornyelse. Frankrikes siste time i Algerie er Frankrikes siste time i verden, Aftenlandets siste time. Idag avgjøres det hva som skal tapes eller reddes. Alt avhenger av vår vilje.

Den hellige forening av alle algirer, deres absolutte disiplin, deres fulle innsats, er absolutt nødvendig. — Bare hjertenes forening, koordineringen av bevegelsene og aksjonene gir vår kamp det sammenhold som vil sette

oss istand til å gjennomføre vårt felles ideal Fransk Algerie.

Jeg har derfor besluttet meg til å samle alle patrioter i en kampfront under devisen «Fransk Algerie eller døden». Den vil lede våre aksjoner og høyne vår tro og vår ville besluttsomhet.

Denne front har allerede en nasjonal militær og politisk komité hvis sjef jeg er. General i luftvåpnet Edmond Jouhaud vil automatisk erstatte meg hvis jeg skulle bli forhindret i å oppfylle min misjon. Aksjonsmiddel er organisasjonen den hemmelige armé (OAS) og spesielle aksjonsorganer. Jeg oppfordrer derfor alle franskmenn av enhver bekjennelse til å slutte seg sammen fysisk og moralsk og tiltre kampfronten.

Jeg beordrer alle aksjonsenheter til å underkaste seg ordrene fra de av meg innsatte førere, som på sin side er ansvarlige for gjennomføringen av de av meg gitte ordre. Ethvert samfunn og hver enkeltperson som tilbakeviser min autoritet registrerer seg moralsk i deres klan som forener sine anstrengelser for å utlevere FLN's franske Algerie til kommunismen. Algirer og algirerinner av enhver bekjennelse, når dere kjemper for det franske Algerie, kjemper dere for deres liv, deres ære, deres tro, for deres barns fremtid. Dere tar dermed del i den nasjonale fornyelses store bevegelse. Jeg besverger dere å stille dere ved min side. De kommende dager vil bli avgjørende.

Mot Algeriets oppgave, for den seier som vi fortjener ved vår enighet og vår vilje, alle beredt til å seire eller dø. Vive la France.

RAOUL SALAN.

Motstandere tror å ha gjendrevet når de gjentar sin egen mening og ikke bryr seg om vår. (Goethe).

*

Bær hver dag en kurv grus til samme sted, og du skal bygge et fjell. (Kung-fu-tse).

*

Det sanne kan undertiden være usannsynlig. (Boileau).

*

Er tanken god, han lever då, for det om mannen dør ifrå. (Vinje).

Gabriel Moseid død

En av de hviteste menn som har sittet på Norges storting, Gabriel Moseid, er avgått ved døden. Han stod så temmelig alene da han modig stod opp for sannhet og rett, og det ble ikke levnet ham megen ære. Nu da han er død berømmes han av alle, også av dem som ikke ville lytte til hans kloke ord. Og spesielt av det parti han tilhørte, som den dag idag ikke våger å ta konsekvensen av det Moseid så og sa allerede for mere enn femten år siden.

O.K.:

Hva var Quislings tanker om Europas samling?

Noen betraktninger i tilknytning
til forbausende Quislingstudier i
FRIHETEN

FRIHETEN

Utgitt av
Norges Kommunistiske Parti

«Europeisk samling»

Quislings ideer som nå skal settes ut i livet

Fra enkelte hold — spesielt innen Høyre, men også innenfor de andre NATO-parter — agiteres i dag for «det store europeiske fellesskap». Aftenposten minner om i en lederartikkel tirsdag at «ledende politikere begynte å diskutere europeisk samling allerede under krigen». Det kan være av interesse i den forbindelse å

minne om noen innlegg i denne diskusjonen. «Europeisk samling» var nemlig også et hovedpunkt i Quislings planer:

«Broderkrigen mellom Storbritannia og Tyskland med bolsjevismen som fornydd tredjemann føles i særlig grad tragisk i våre nordiske land, som er så nøye beslektet både med Storbritannia og Tyskland... Den eneste positive vei (til å redde Europa og sivilisasjonen) er sammensmeltning av britiske, franske og tyske interesser i en federasjon av Europa... for å skaffe interesseløst samarbeid nyttig for alle parter... Jeg tillater meg å foreslå at den britiske regjering i over-

Under titlen «Europeisk samling. Quislings ideer som nå skal settes ut i livet», bringer kommunistbladet FRIHETEN en artikkel torsdag 29. juni i år. Det er kanskje litt pussig at det akkurat er kommunistbladet som trekker frem Quislings ideer, hvis det da ikke skulle være slik at også kommunistene nå erkjenner riktigheten av Quislings lære.

FRIHETEN skriver: «I 1939, 11. oktober sendte Quisling et telegram til Chamberlain med følgende innhold:

«Broderkrigen mellom Storbritannia og Tyskland med bolsjevismen som fornydd tredjemann føles i særlig grad tragisk i våre nordiske land. Den eneste positive vei (til å redde Europa og sivilisasjonen) er sammensmeltningen av britiske, franske og tyske interesser i en federasjon av Europa!».

Så langt FRIHETEN.

Brevet til Chamberlain klarlegger forøvrig bare halvdelen av Quislings tanker. Den annen halvpart finner vi blant annet i «Russland og Vi» (side 197): «Ved å trekke Tyskland fra det kompromiterende samarbeide med bolsjevikene (skrevet i 1930) inn i en nordisk entente mellom Skandinavia og Storbritannia, hvor det naturlig hører hjemme, ville den store nordiske gruppering bli så sterk at den om nødvendig alene ved sitt tunge trykk uten krig, kunne bringe bolsjevismen til fall, for derpå sammen med Amerika og det øvrige Europa å låne en hjelpende hånd til gjenoppbyggingen av Russland»

Pointet ved Quislings idé er at hele Tyskland skulle være med, og at bolsjevismen skulle bringes til fall uten krig. Derved ville også Russland komme med, og vi kun-

ne da få et samlet Russland og Europa.

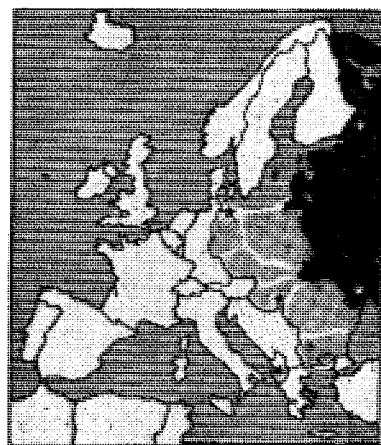
Men ideen om å samle et Rest-Europa — et halvt Tyskland — et oppløst og demoralisert England, et desillusjonert og krigsherjet Frankrike, — det er ikke Quislings idé. Det er «verdensborgeren» Kennedy's idé. Det er idéen om å gjøre «skjoldet» så sterkt at «Amerika skal leve om Europa enn dør».

En samling av Rest-Europa nu vil antaglig enten føre til en varig splittelse av Europa eller fremkalle krig.

Under rettssaken mot Quisling (det offisielle referat side 582) sier han: England har nådd sitt krigsmål for såvidt som Tyskland er slått. Men i Russland er vokset frem en for England enda farligere kontinentalmakt. Bolsjevismen derimot har ikke bare slått Tyskland, hva likeledes var dens krigsmål. Den har også nådd det gamle russiske imperialistiske hovedmål og er iferd med å skape en russisk-slavisk verdensmakt med 300 millioner innbyggere fra Elben til Middelhavet, fra Nordishavet til Adria, og som omklamrer Skandinavia i nord, øst og syd.

Og bolsjevismen har utviklet seg til en russisk nasjonal sosialisme».

(Forts. s. 2)

Vidkun Quisling - den norske gåte

Professor Lyder L. Unstads historiske vurdering i Susquehanna University Studies

II.

General Hansson vitnet på samme måte og roste Quisling for hans moralske karakter, hans pliktfølelse og hans ansvarsbevissthet. Det samme vitnesbyrd gav general Otto Ruge, øverstkommanderende for Norges skrøpelige militære anstrengelser i 1940 — de tjenstgjorde i generalstaben sammen. Han hadde bare det beste å si om Quisling, skjønt han til sine tider syntes at han var «en eiendommelig kar». «Han var en meget intelligent mann, en usedvanlig fremragende arbeider og i sitt personlige liv var han en asket». Som forsvarsminister, sa Ruge at Quisling «ikke syntes å føle at han var på riktig plass», idet han skulle arbeide med politikere og ikke oppnå noe. Var han «preget av hensynsløshet, grusomhet og brutalitet?» spurte retten. «Nei, jeg har aldri sett noe slikt i min virksomhet sammen med ham», sa Ruge. «Jeg tror at hans personlige pengeforbruk var lite». «Falt det Dem noen gang inn at han var dominert av ærgjerrighet?» «Ja», sa Ruge, «hvis man tar ordet 'ærgjerrig' i forholdsvis edel betydning, altså en mann som var sterkt overbevist om sin egen storhet og dyktighet og søkte plass for å kunne bruke sine evner».

Det er unødvendig å si at dette bilde av Quisling — bygget på faktiske kjennsgjerninger som det er — er alt annet enn i overensstemmelse med det propagandaen har gitt av ham.

Med hensyn til hans karriere før han trådte inn i det politiske liv i Norge i 1930, kan vi kortfattet anføre: Han gikk inn på Krigsskolen i 1905 og ble løytnant i 1908. Mens han var på Krigsskolen var han den mest pliktoppfylgende student og han oppnådde også å få «den beste karakter som noensinne er gitt på Høyskolen så lenge Høyskolen hadde vært i hundre år». Han fikk innstilling til Kongen, som den eneste som det hadde fått. Det ble dog sagt at han ikke var så fremragende som praktisk militær befalingsmann i felten. Kanskje han ikke var særlig interessert, eller at han, som Ullmann sa, led av sjenertethet ved offentlig opptreden. Så at han i praktisk førerskap kan ha stått langt tilbake for Napoleontypen.

Efter hans fremragende prestasjoner på Krigsskolen, kom han i 1911 inn i Generalstaben og ble kaptein i 1917. Han tjenstgjorde i mange stillinger. I 1912 valgte han studiet uten hjelp av det russiske sprog og russisk historie, og i den forbindelse skrev han en bok for Generalstaben om de politiske og militære forhold i Russland. I 1917 søkte han stillingen som militærattaché ved den norske legasjon i Moskva og ble ansatt i 1918. Han kom til Russland midt under uroligheter, revolusjon og borgerkrig. Han foretok mange reiser — helt opp til frontlinje-

ne — og var endog attachert Trotsky, som dengang var forsvarsminister og den øverste militære organisator. Om denne revolusjonen skrev Quisling senere:

Det var en berettiget opprørsbevegelse av folk som var holdt nede i en uverdlig tilstand, folk som var utnyttet av overklassen. — Jeg så hvorledes bolsjevikene til å begynne med igrunnen var besjelet av god vilje. Terror f. eks. var ikke noe som de begynte med, bolsjevikene begynte ikke med terror før de selv ble utsatt for mordattentatter og da slo de riktignok voldsomt til. — Jeg hadde opplevet hvorledes de engelske og franske stiftet en sammensvergelse for å styrte bolsjevikregjeringen.

Han måtte forlate Russland i 1919 da de diplomatiske forbindelser mellom regjeringene ble brutt. Da han vendte tilbake til Norge, og kanskje

også til generalstaben, ble han utnevnt til militærattaché og sekretær ved den norske legasjon i Helsinki, hvor hans spesialoppgave var russiske affærer. Henimot slutten av 1921 var han tilbake i Norge igjen, og ventet på å gjenoppta arbeidet i Generalstaben.

Men så bad Fridtjof Nansen, Folkeforbundets høykommissær, ham om å overta ledelsen av hjelpearbeidet i Russland, idet Quisling allerede hadde hjulpet Nansen under hjemsendelsen av fanger. Han var således i Russland i 1922—23 som Nansens representant og utførte et barmhjertighetsarbeide under de mest krevende forhold, spesielt i Ukraina og Krim-distriktene. Det var et meget farlig arbeide: mellom sult, pest og menneskelig fordervelse — særlig fordi den polske regjering forsøkte å hindre hjelpearbeidet «for bolsjevikene». I 1923 fant han det nødvendig å gå ut av Generalstaben for å kunne være til større hjelp for Nansen i hans humanistiske arbeide.

I 1924—25 var han Nansens (d.v.s. Folkeforbundets) representant i Balkanlandene og Donaulandene i forbindelse med hjemsendelsen av russiske flyktninger. I løpet av sommeren 1925 reiste han med Nansen gjennom det nære Østen og Armenia som Folkeforbundets sekretær for den armenske komité, og som sådan tilbragte han vinteren 1925—26 i Armenia og Kaukasus.

Siden slo han seg ned i Moskva — dels i forbindelse

I løpet av sommeren 1925 reiste han med Nansen —

Forts. side 7

Den norske regjering i London

Av overrettssakfører Sverre Helliksen

III.

V.

Haalandsdommen har avgjort at der etter § 86 kreves «krigsdeltagelse». Da ingen avtale ble fremlagt og Høyesterett anså som selvsagt at påtalemyndigheten ville fremlegge det nødvendige materiale, gikk den 11 mann sterke plenumsdom ut på at kapitulasjonen 10. juni 1940 var lokalavtale etter landkrigsregl. art. 37 som de øvrige norsk-tyske kapitulasjoner. Den viktigste avtale, den av 10. juni 1940, berodde i Utenriksdepartementet som jnr. 1147/40, påtegnet: «sett» av statsminister Nygaardsvold, utenriksminister Koht og forsvarsminister Ljungberg i London 7. august 1940. Men regjeringen «satt» også på avtalene fra 1944, som er beviser av betydning. Ved Haalandsdommen forelå jo heller ikke skriftvekslen mellom Kong Håkon og ambassadør Collier, de svenske Aktstycken, F.N.s inngrep overfor Israel i 1957 for ensidig å ha brutt våpenstillstandsavtalen med Egypt, og Natos protest overfor Sovjets plan om endring av Berlins status i 1958, som også den norske regjering sluttet seg til, fordi en internasjonal overenskomst ikke ensidig kan oppheves.

Først i 1948 fikk Høyesterett forelagt seg overenskomsten av 10. juni 1940. Skjønt som nevnt den norske tekst berodde i U.D. og det i § 9 heter at avtalen var utferdiget i fem tyske og fem norske eksemplarer, ble bare et tysk eksemplar forelagt Høyesterett som dokumentert i en falsk oversettelse, hvor § 1 «Die gesamten norwegischen Streitkräfte» oversettes med «De samlede norske stridskrefter» istedetfor «Samtlige norske stridskrefter», som så Høyesterett 6. mars 1948 (Rt. 1948 s. 164-165) tolket som «de gjenvær-

Drøfter general Ruge og Trygve Lie kapitulasjonen?

ende stridskrefter i Nord-Norge» instillet fiendtligheterne og overga seg» og «at det også etter 10. juni 1940 fortsatt var krig mellom Norge og Tyskland».

I den norske tekst heter det «De norske stridskrefter», hvilket i likhet med den riktige tyske tekst «Samtlige norske» ikke logisk eller juridisk tillater en tolkning som Høyesterettsdommen 6. mars 1948.

Derom kan der ihvertfall ikke være tvil.

Bare det at dommen i 1948 er avfattet etter en falsk oversettelse skulle være nok til gjenopptakelse etter strf. pr.l. § 414. Uttrykket falsk er lovens. Saken er nemlig den at det for en dømt person er like galt om dommen hviler på et uriktig eller et falsk dokument når dets innhold er av betydning. Om kilden er i god tro eller ond tro spiller ingen rolle for så vidt. Jeg henviser forøvrig til riksadvokat Salomonsens kommentar.

Gjenopptakelse skulle være selvsagt også av den grunn at «Samtlige norske» «aldri kan bli «de i Nord-Norge gjenværende».

Verst for vurderingen av Høyesterettsdommen av 6. mars 1948 er dessverre at den er uriktig selv om den uriktige oversettelse hadde vært riktig. De samlede norske stridskrefter betyr sproglig sett ikke de i Nord-Norge samlede, spesielt ikke ved tolkning av en avtale, som ikke med ett ord nevner Nord-Norge, men som t. eks. i § 8 pålegger «den norske overkommando» å gi

Finn Støren:

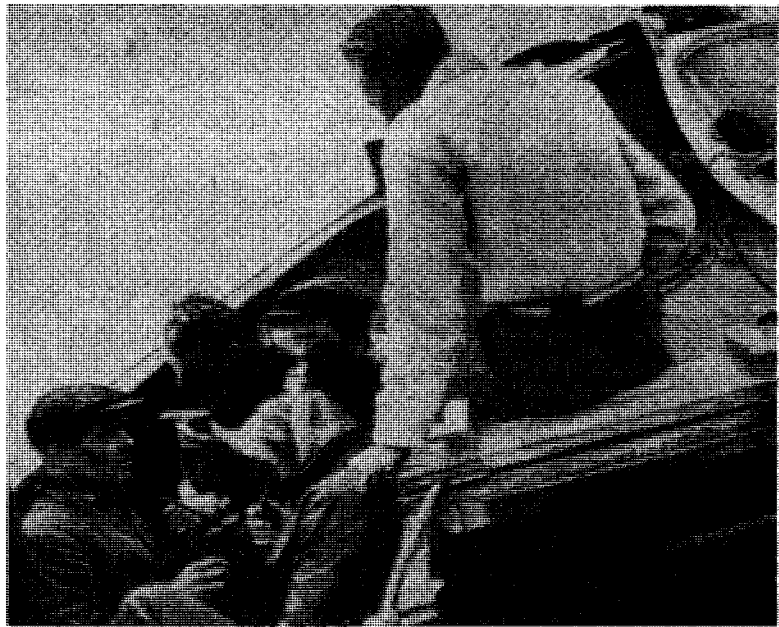
Flyktningeproblemet under okkupasjonen

Vi bringer her et nytt avsnitt av Finn Størens memoarer fra okkupasjonstiden:

I.

Det er klart, at flyktningeproblemet opptok oss i høy grad under okkupasjonsårene. En kunne skrive en hel bok om dette problemet, for flyktninger og flyktninger, det var i sannhet mennesker med høyst forskjellig bakgrunn og mennesker av høyst forskjellig kvalitet og betydning. Allerede i 1940 dannet det seg et norsk emigrantmiljø i Stockholm, og det er ingen vanskelighet å forstå de mangfoldige stridigheter som der fant sted mellom grupper og individer. Sânt hører med til den slags emigrantmiljøer hvor en gjensidig mistro alltid har lett for å vokse opp. Der fantes jo heller ingen sosial og politisk enhet i det miljø som der dannet seg. Like mange og like store var nok vanskelighetene for de nordmenn som etterhånden ble satt til å organisere de norske flyktningeleirene i Sverige og senere til å organisere utdannelsen av de norske «polititroppene». Her var det åpenbart mest kontroll- og disiplinvanskeligheter. Etter hva vi både da og senere hørte, var det synd å si at disse norske flyktningeleirene og polititroppene etterlot seg noe godt rykte i det land, som ga dem så stor hjelp.

Flyktningenes tog ut av landet begynte allerede natten til den 9. april 1940. Og allerede den natten var der høyst forskjellige grupper av dem. En gruppe som fikk det

Alvorligere så tyskerne på rømningene vestover, fordi det her dreiet seg om frivillige til engelsk krigstjeneste og den norske overkommando på landets vegne hadde forpliktet nordmenn til ikke å gripe til våpen igjen mot tyskerne.

overordentlig vanskelig var de utenlandske flyktningene som hadde fått opphold i Norge. De fikk fremfor alt sin hjelp enten hos Landsorganisasjonens hjelpekontor for flyktningene eller hos Nansenhjelpen. Men så å si umiddelbart etter 9. april slo disse hjelpeorganisasjonene døren i lås, og over hals og hode og uten noen som helst økonomiske midler strømmet disse flyktningene ut av landet mens grensene ennå var åpne. For mange av dem var situasjonen selvsagt katastrofal, ikke minst for de av dem som var jøder. Og okkupasjonen den 9. april 1940 kom nok både for hjelpeorganisasjonene og for de, hovedsakelig tyske, flyktningene, like

plutselig og like forvirrende som for andre. Hjelpeorganisasjonene syntes å ha vært forberedt på at tyskerne øyeblikkelig skulde slå ned på dem, og skyndte seg å stenge dørene før tyskerne kom.

Den andre hovedgruppen av flyktninger natten til den 9. april 1940 besto av dem, som sluttet seg til regjeringen og stortinget. For en stor del anså de seg sikkert som en kjempende, omenn viken- de og flyktende armé. Til den gruppen hørte mange av Landsorganisasjonens og Arbeiderpartiets ledelse. En annen del av lederne flyktet — eller rettere «evakuerte» ut i skogene og til feriehjemmene eller kom av forskjellige årsaker plutselig til Sverige. Atskillige av dem vendte tilbake fra skogene eller fra Sverige og overtok igjen stillinger og ansvar i det okkuperte område. Således kom Einar Gerhardsen tilbake og ble en kort tid ordfører i Oslo, inntil tyskerne fjernet ham. Elias Volan kom tilbake fra sin evakuering og ble Landsorganisasjonens formann. Viggo Hansteen vendte tilbake etter å ha fulgt ledelsen nordover. For her bare å nevne tre navn fra arbeiderorganisasjonsledelsen.

Stortinget oppløste seg etter Elverumsmøtet. Men stortingsmennene flyktet stort sett ikke ut av landet. De fant veiene tilbake til sine hjemsteder. En mindre gruppe fulgte selvsagt C. J. Hambro og noen av dem spilte senere en viss rolle i England og USA. På sommeren 1940,

(Forts. side 7)

Tilbake fra ærefull innsats — i Sverige. Såkalte «polititropper».

General Falchenhorst uttaler seg i samme retning

Forts. side 8

Et rikfolks tiggergang - -

(Forts. fra s. 1)

på begrepet frihet, friheten som den sterkeste ubetingede rett — også til å utnytte hverandre — ja, samfunnet med — selvsagt innenfor de juridiske paragrafers ramme.

ET PAR EKSEMPLER

vil vise dette. Der har i de seneste år foregått en stadig stigende sammenslutning av bedrifter. De sterkeste har slukt de svakeste, uten at ordet svak er noen riktig betegnelse, for det har blitt store summer til den selgende part. Dette har strukket seg fra konfeksjonsbedrifter til ølbrggerier med den følge at øl-pint'en er blitt pålagt gang på gang. Det mest talende eksempel er dog at digre boligblokker har skiftet eiere — inntil tre ganger på tre år. Og da de nye eiere har forlangt den samme avkastning som selgerne og har tillatelse til det, så vet en følgene for leieboerne.

Når det så ikke gis myndighet til å hindre en slik utvikling, så vil de som eier kapitalen anse det som deres hellige og ukrenkelig rett, selv om det går mot samfunnets interesser som helhet betraktet.

Men det er jo klinkende klart at denne nye fortjeneste ikke har noe med produktiv virksomhet å gjøre, har ikke den fjerneste forbindelse med lønn og arbeid. Det er svettefrie kroner og må tale betegnelsen: **kapital-inflasjon**. Samfunnsmessig sett er dette den verste form for ny kjøpeevne, og da den reduserer lønnsinntektens kjøpeevne og danner grunnlaget for nye lønnskrav så reduserer den til syvende og sist landets konkurranseevne i sin eksport av ferdige varer.

DER GIS INGEN KRISE

innenfor Englands næringsliv av idag. Landbruk og industri blomstrer, for ikke å snakke om underholdningssektoren. Der er fullbeskjeftigelse og selvsagt da ingen arbeidsløshet, men der består et kjempemessig økonomisk paradoks, for utenrikshandelen viser et kolossalt underskudd.

Til å belyse hypotesen hjerte-attack og «kapital-ister», som hindrer det økonomiske pumpeverk i å fungere, er det formodentlig nok å nevne engelske avisers opplysning om at den engelske aksjeportefølje steg ifjor med £ 4.883 millioner (offentliggjort 26/5 1961). Det vil si i norske kroner 97,660,000,000.—, syv-og-nitti milliarder seks hundre og seksti millioner kroner.

Det er da ikke underlig at det ansette engelske finans-

organ: The Financial Times kommenterer situasjonen i en artikkel med følgende overskrift:

«OUT OF TUNE WITH THE WORLD OUTSIDE».

For: Mens verden forøvrig, og da særlig den østerlandske, kjemper en drabelig kamp for å befri seg fra fattigdommens forbannelse, så slipper England den velhavende del av befolkningen løs med sin spekulasjon, både på dem som ikke har mer en sin til-målte lønn, og på selve samfunnet, slik at alle lider. En slik uinnskrenket og hensynsløs frihet for de få rike, som forårsaker en kjempemessig deficit for landet og som tilslutt også må gå ut over millioner av den arbeidende befolkning, kan neppe få noen riktigere betegnelse enn legalisert ran.

Dette systemet kunne gå så lenge England var en ubestridelig verdensmakt, som kunne sende sin flåte rundt hele verden og tvinge sine kolonier og mindre sterke land til lydighet, men Englands innflytelse minker stadig og det har i de senere årtier vært et rike under utvikling. Riktignok knytter England ennu store kontinenter til sitt moderland og danner det som går under navn av the British Commonwealth of Nations, og sterke felles økonomiske interesser binder landene sammen, men de kan ikke kommanderes og utnyttes som før. Tilbake står igrunnen bare «the Common Allegiance to the Crown» og det er unektelig ikke mye, når det gjelder så hårdkokte realiteter som penger.

Hvorvidt England må bite i det sure eple og melde seg inn i Fellesmarkedet er vel ennu noe for tidlig å mene noe bestemt om. Men her har de i allefall to stabeiser, som ikke er så gode å hanskkes med: Tysklands Adenauer og Frankrikes de Gaulle. Fra tysk side kan England neppe vente noe egentlig kjærlighetsforhold, men de Gaulle går også sine egne veier. Han har gitt England beskjed om at det vil bli vel mottatt, men det må komme betingelsesløst. Det samme ble meddelt fra en tysk-fransk felleskonferanse på en flodbat på Rhinen forleden. England mistenker de Gaulle for å ville spille Napoleons rolle med Frankrike som den ledende fastlands-makt, og Tyskland synes å ha adoptert Marechal Pétains idé fra krigsårene om et fredelig forhold mellom de to land.

Pétain ble riktignok dømt til døden, men da den venerable veteran fra den første verdenskrig ble anmodet om å søke benådning, så svarte han: «En marechal av Frankrike søker ikke om nåde», og de turde ikke henrette ham. At Frankrike nu — etter 150 år skyggetilværelse som Englands vasall-stat — satellit-stat heter det visst nu, hvis det skal ha den til-siktede virkning som **demokratisk hjernevask-pulver** — nu ikke bare kaster de engelske lenker, men endog drister seg til å ydmyge England ved å fortelle at John Bull godt kan få adgang til Fellesmarkedet, men det må bli uten betingelser, viser at Frankrike har sitt historiske perspektiv intakt. At England er fullt klar over dette, viser den kjennsgjerning at engelske aviser enstemmig og rett som det er tar de Gaulle opp til transparent belysning med historisk bakgrunn, og ikke uten malise og utsøkt engelsk perfiditet, men med en undertone av beundring lar ham få betegnelsen av både å være stupid og «imperturbable» (urokkelig rolig). Billedene til transparent-belysningen er fremfor alt Napoleon, men også Jeanne d' Arc.

Nu har historiens pendel atter engang gjort en av sine markante svingninger, og når nu hele det kjempemessige United Kingdom står og banker på klosterets port, så er det for det første med sin tidligere krigsfange på St. Helena hvilende i sin æres-sarkofag i Invalidedomen i Paris og med sin engang brente «heks» Jeanne d' Arc kanonisert av Vatikanets lærde og vise menn. At det samme Vatikan nylig berøvet den engelske skytshelgen «Sanct Georges hans opphøyede paradisiske status — flyttet ham over fra det teologiske plan til det mytologiske — på linje med vår egen Sigurd Favnesbane, så har dette siste naturligvis intet å gjøre med dagen idag, men det tør være verd å spå, at engang vil den dødsdømte Marechal Pétain få sitt siste ønske oppfylt om å få hvile i jorden sammen med sine tapre franske Poilu's på krigskirkegården i Bretagne.

Historie, politikk og økonomi er her vevet sammen til uoppløselig enhet, og en gjør sikkert ikke noe uriktig, i dette bilde også å innflette den høyaktuelle Bizerte-konflikten av i dag, selv om enkelte ting her nok er dunkelt for det alminnelige og ikke diplomatiske øye. Den gamle latinske devise: «Divide et impera» er nok ikke gått av mote i inter-

Demokratisk avguds-bilde - -

(Forts. fra side 1)

tidspunkt gikk den demokratiske president stilltiende med på at de hittil uavhengige baltiske stater Latvia, Estland og Lithauen etter annen verdenskrig skulle slukes av Sovjetsamveldet.

I de offisielle dokumenter fra Teheran-konferansen, som ble holdt lenge før krigen sluttet, rapporterer Charles E. Bohlen, tolken og en Kennedy-hjelper i Wien:

«(Presidenten) sa (til Stalin) at han fullt ut forstod at de tre baltiske republikker historisk sett og påny i senere tid hadde vært en del av Russland».

«Presidenten tilføyte spøkene at når sovjetstyrkene gjenokkuperte disse områder, så aktet han ikke å gå til krig med Sovjetsamveldet av den grunn».

Den demokratiske president gjorde det klart at hans hovedgrunn for å kreve en folkeavstemning om de baltiske staters gjenforening med Russland, var at dette ville ha en gunstig innflytelse på velgerne hjemme (i USA).

«Presidenten fortsatte med å si (til Stalin) at det var et stort antall mennesker av litauisk, latvisk og estlandsk avstamning i USA».

Den store utvei i USA for såvidt den offentlige mening angikk, ville være dette med folkeavstemning — Han sa at han trodde verdensopinionen ville ønske en slik meningstil-kjennegivelse — kanskje ikke straks etter at de påny var blitt okkupert av sovjetstyrker, men ved en senere anledning, og han personlig var overbevist om at folkene ville stemme for tilslutning til Sovjetsamveldet.

FORBEREDELSE TIL REALISASJON AV POLEN

I Teheran i 1943, lenge før avslutningen av annen verdenskrig gikk en demokratisk president, Franklin Delano Roosevelt i prinsippet med på å la sovjetideer få fortrinnsretten med hensyn til fremtiden for det inntil da fri Polen, i henhold til de nøyak-

tige notater ført av tolken Charles E. Bohlen.

Presidenten «sa (til Stalin) at han personlig var enig med marskalk Stalin. Men den demokratiske president hadde visse politiske betenkeligheter ved å gå i detaljer.

«(Presidenten) tilføyte at det var fra seks til syv millioner amerikanere av polsk avstamning i USA og som en praktisk mann ønsket han ikke å miste deres stemmer.

Han så gjerne østgrensen (av Polen) flyttet lenger vestover og vestgrensen flyttet endog like til elven Oder.

Han håpet imidlertid at marskalken (Stalin) ville forstå at av politiske grunner, som antydte ovenfor, kunne han ikke delta i noen avgjørelse her i Teheran — og at han ikke offentlig kunne ta del i noen slik ordning på det nåværende tidspunkt».

I sitt personlige budskap av 6. juni til det amerikanske folk erklærte den demokratiske president Kennedy med hensyn til sine Wiener-samtaler alene med Krustsjov: «Ingen nye mål ble nevnt privat som ikke har vært nevnt offentlig, fra noen av sidene». Han tilføyte: «Ingen av oss var der for å avslutte noen overenskomst».

Så begeistret for dette ble førsteminister Krustsjov at han beordret Tass til å offentliggjøre teksten til et memorandum om Berlin og atomprøvene, som han hadde overlevert Kennedy under møtet i Wien. Memorandumet om Berlin stiller et ultimatum på «en periode ikke ut over seks måneder» for en ordning i Berlin med godkjennelse av Øst-Tyskland og dets påståtte rettigheter ifølge hvilke «vi ville måtte undertegne en traktat» med Øst-Tyskland. Memorandumet om atomprøvestoppen betyr i virkeligheten: godta vårt syn, eller — — Det pågår diplomatisk drøftelser om Berlin. Er president Kennedy iferd med å gi etter i Berlinspørsmålet trass i hans erklæringer om det motsatte?

(Forts. neste nr.)

nasjonal politikk. Derfor var det heller ikke mulig for de Gaulle å føre noen samtale med Dag Hammarskiöld om Bizerte problemet akkurat nu. Avslaget var ingen diskriminering av generalsekretæren personlig.

Så blir det tilslutt bare i noen få vendinger å antyde, hvordan dette hjerte-anfall av kapitalistisk forslukenhet, som har bragt England i denne fortvilede situasjon av idag, kunnet vært dekket så lenge av den engelske finansledelse. For en

tornerose-søvn på et innbildt hellig sted kan vel alene være årsaken til at inkubasjonen kan ha tatt så lang tid. Men det har også en rent hverdagslig forklaring:

I hele siste halvår av forrige år kjempet Amerika en drabelig kamp for sin gullbeholdning. Mens denne kamp foregikk, strømmet det amerikanske gull i stadig større mengder til London, og Bank of England kunne måned for måned øke sine gullreserver i den grad at landet endog så seg i stand til å avbetale

Den norske gåte -

(Forts. fra s. 4)

med flyktningespørsmålene og dels i forbindelse med de norsk-britiske trelastkonseksjoner i Nord-Russland. Så da de diplomatiske forbindelser mellom Russland og Storbritannia ble brutt i mai 1927 ble han ansatt som sekretær i den norske legasjon der for å varetta de britiske interesser i Sovjetsamveldet, en ansettelse som varte i 3 år. I 1928, travelt som han hadde det i Russland, søkte han avskjed fra sin offiserstilling i den norske hær for å bli stående som reserveoffiser med halv lønn.

Det er unødvendig å nevne at han fikk meget gode attester av Nansen. De samme glimrende attester fikk han også fra A. T. Urbye, den norske minister i Moskva. Under hans opphold og reiser i Sovjetsamveldet og med sine forbindelser til Trotsky, fikk Quisling innsikt i de forbindelser og virksomheter norske kommunister og radikale sosialister (som for eks. Arvid Hansen, Scheflo, Friis, Strand-Johansen, Emil Stang, Eugene Olaussen, Grepp, Konrad Knutsen, Furubotn, Tryggve Lie etc.) hadde i Russland, og talte personlig

utenlandsk gjeld. Under denne perioden glemte England sitt stadig økende underskudd i sin internasjonale betalingsbalanse.

Men der gis ingen hellige steder å sove på lenger og økonomiske mirakler skjer ikke. Økonomi består av hårde realiteter, fremfor alt arbeide og svette. Det engelske eksempel er et ugjendrivelig bevis på at spekulasjonsgevinst på opparbeidede verdier og aksjer bare tjener til den enkeltes velvære og står i omvendt proporsjonal strid med samfunnets interesser.

Spekulasjonsgevinst og all annen arbeidsfri fortjeneste er legalisert ran fra det arbeidende menneske!

I de forløpne måneder i 1961 er den engelske gullbeholdning sunket med 278 millioner pund sterling. I norske kroner vil dette si:

5,560,000,000.—

Så forsøkes dette å reguleres ved å sette opp diskontoen til hele 7 prosent og andre konvensjonelle tiltak, hvorav hovdeparten består i å legge nye byrder på den arbeidende befolkning, men hvis noen mener at underskuddet i utenrikshandelen kan rettes på ved en ny — 2 prosents — utgiftsbyrde på produksjonen, så blir der nok en ny oppvåknen til ubehagelige realiteter. Det er ikke noe rart i at det strevsomme engelske folk er på kokepunktet av raseri.

ANDERS MELTEIG.

med dem i Moskva. Han ble sterkt bekymret over deres virksomhet (medlemmer av Komintern og andre internasjonale politiske formål) og hva den kunne komme til å bety for Norge.

Han vendte tilbake til Norge for godt i 1930. Han sa han måtte vende tilbake fordi han var «fylt av en eneste tanke, nemlig å gjøre hva jeg kunne for mitt fedreland og hindre det fra å bli revet med i denne malstrømmen som jeg visste var der. Han sa han hadde fått kunnskap om sammensvergelse for å trekke iallfall Nord-Norge inn i Sovjetsamveldet som en republikk. Og vel hjemme begynte han straks å skrive artikler om den truende bolsjevikiske fare for Norge. Høsten samme år kom disse artikler ut i bokform under titlen «Russland og Vi». Dette gjorde ham tydeligvis til en politisk personlighet i Norge, og han ble bittært angrepet av den liberale og arbeiderpressen. I 1940 skrev en av hans venner om ham:

Det er ganske betegnende at inntil Quisling fikk politiske motstandere var han kjent som et usedvanlig klart hode. Men det ble meget «uklart» påstod de, da han stiftet sitt parti NASJONAL SAMLING i 1933. Og det ble gjort som et forsøk på å redde vårt land fra dets elendighet med de mange politiske partier og den internasjonale kapitalisme og internasjonale jødedoms herredømme.

Og dette gir en god karakteristikk av hans virksomhet de neste femten år.

For at vi skal kunne forstå hvorledes han så på tingene da han begynte sine bestrebelser i 1930 kan vi la Quisling selv tale. Idet han summerte opp sitt politisk-filosofiske utsyn i sin bok «Russland og Vi», uttalte han:

Vi har sett hvorledes bolsjevikene arbeider mot verden. Hvorledes skal så verden reagere mot bolsjevismen og dette bolsjevikstyrte Russland, som med sine hjelpekilder, sine midler, og sine mål, for verdens civilisasjon og menneskehetens vel ikke bare er en fare, men den største fare av alle?

Når det forholder seg slik som det virkelig gjør, at bolsjevismen er en sammensvergelse mot den nordisk inspirerte europeiske civilisasjon, at den i første rekke går de nordiske idealer på livet, og at de største motsetninger i verden i vår tid reduserer seg til en tvekamp mellom bolsjevismen og det nordisk-europeiske prinsipp, forholder det seg slik, da må vi se det mest effektive bote-middel mot bolsjevismen og mot Bolsjevik-Russlands renker og anslag i et nærmere kulturelt, økonomisk samarbeide mellom de nordisk innstil-

Flyktningeproblemet —

(Forts. fra s. 5)

etter kapitulasjonen, delte strømmen seg. Kongen, regjeringen og dens nærmeste hjelpere dro til England, den mindre «representative» delen dro til Sverige. Begge steder samlet det seg menn av de forskjelligste politiske avskygninger. Det bidro selvfølgelig til sånne stridigheter, som vår ellers så sparsomme memoire-litteratur fra de årene beretter om.

En annen, liten gruppe kom meget snart i faresonen og søkte etter utveier. Det var dels utlendinger som oppholdt seg i Norge uten å være flyktninger, men som var borgere av land, som nu befant seg i krig med Tyskland. Dels var det også atskillige nordmenn, som var barn av fremmede statsborgere og derfor ikke hadde norsk statsborgerskap og nu plutselig fikk byrden av å være borgere av et med Tyskland fiendtlig land. Administrasjonsrådet ga mange av dem norsk statsborgerskap over natten, men andre måtte søke andre utveier, også fluktens. De som var fast bosatt i Norge uten norsk statsborgerskap fikk vistnok megen hjelp hos Administrasjonsrådet, de som mer eller mindre plutselig var blitt flyktninger i landet, fant ingen positiv støtte hos rådet, — dette var lite tilbøyelig til å ta opp

lede folk, i videste forstand, i første rekke mellom skandinaver og briter og dernæst tyskere.

På den tid var Tyskland meget av en sosialiststat og med et stort kommunistparti. Derfor var Quisling ikke så sikker på det, fordi en stor del av dets befolkning var av slavisk opprinnelse. I fortsettelsen sier han:

Et nordisk forbund mellom Skandinavia og Storbritannia med tilslutning av Finland og Holland, og hvori Tyskland og eventuelt de britiske dominions og Amerika senere kunne trekkes inn, ville bryte brodden av enhver bolsjevikisk kombinasjon og sikre den europeiske civilisasjon og fred i overskuelig fremtid.

— — — det er naturlig for Skandinavia og spesielt for Norge å søke nærmere tilslutning til det britiske rike, hvortil de skandinaviske stater dessuten er så sterkt knyttet ved bånd av gjensidig sympati og aktelse — — danner også et sunt grunnlag for nærmere samarbeide.

Alt dette viser tydelig at Quisling tenkte på det som siden ble NATO-alliansen. Men dengang var det en røst i ørknen.

(Fortsettes.)

med tyskerne sånne ubehagelige spørsmål.

Forøvrig syntes tyskerne ikke straks å rette oppmerksomheten på flyktningeproblemet. Muligens var de så intens opptatt av andre oppgaver, at tiden ikke rakk til å fange flyktninger. I hvert fall gikk der våren 1940 en første strøm over grensen. Utover sommeren 1940 ble spørsmålet mindre aktuelt. Menneskene var ved å tilpasse seg forholdene. Riktignok var forhandlingene om stortingsmøte, regjeringsavsettelse, kongedemisjon, fredsforhandlinger og riksråd i høy grad hemmelige for almenne mann. Men så meget visste man da, at visse forhandlinger foregikk. Og sommeren 1940 syntes både myndighetene i og utenfor landet å formane folket til å holde seg i ro. Men i og med Terbovens tale i september 1940 endret situasjonen seg igjen, og motstandsfronten fikk et fastere grunnlag. Og året etter — september 1941 — fulgte undtagelsestilstanden og den endrede krigssituasjon etter krigsutbruddet mellom Tyskland og Russland. Til disse politiske og krigssituasjonsmessige forandringene, kom også etterhvert den stadig ubehageligere situasjon i Norge. På visse områder av arbeidslivet ble forholdene usikre, det fantes nok arbeide i landet, men av mange årsaker ble mange mennesker nødt til å skifte arbeide. Situasjonen ble labil. Maten tok til å bli knappere, importerte varer forsvant, kjøttet ble sjeldnere, nye sorter fisk kom stadig på markedet, smør var ikke å få, melken rasjonnert, det ble mindre og mindre glede ved den fettfattige og smakløse maten. Rasjoneringsinngrepene ble mer omfattende og matkøene en stadig foreteelse i de større byene. Lengst var likevel køene foran Vinmonopolets utvalg, folk stilte seg opp klokken 3—4 på natten når det var muligheter for å få en flaske eller to av de gode sakene, som bare solgtes i meget begrenset utstrekning. Det var imponerende å se, med hvilken iherdighet mange varetok sine interesser! Ikke engang flyallarm kunne rokke disse køene. Det er derfor ikke merkelig, at professor Worm-Müller i en bok på engelsk om tilstanden under okkupasjonen bringer som illustrasjon bildet av en lang kø foran en kjøttforretning, mens det er lett å gjenkjenne Vinmonopolets utvalg på Egertorget i Oslo.

Her kunne man flette inn historien om en Osloavis som til aprilspøk annonserte at

Vinmonopolet skulle foreta en realisasjon. Mangel på flasker (de måtte man jo alltid medbringe, om nye skulle kjøpes) gjorde nødvendig å realisere fra fat. Den morgen var køene ekstra lange og spenn og bøtter og kar fantes rikelig for hånden.

Landet sultet ikke, og ved bedømmelsen av monopolkøene måtte man ta i betraktning, at mange anvendte sine rasjonerte brennevinsflasker til å bedre på månedens økonomi. En nærmest legal svartebørs på brennevin utviklet seg. Men om man ikke sultet, så førte all denne rasjoneringen og all surrogatmaten, kornkaffe, nype-thé, hjemmeavlet tobakk, foredlet tresprit etc. etc. en ulyst med seg. Sammen med de labile forholdene for øvrig, bidro dette i ikke liten grad til å øke flyktningestrømmen som gikk til Sverige. For tyskerne var full utnyttelse av norsk arbeidskraft en plikt, og mer og mer vokste hos dem forbitrelsen over denne strømmen over grensen. Skarpere og skarpere ble kontrollen, selv om strømmen aldri stoppet.

(Forts. neste nr.)

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skivestiger oljet m/ eadmerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og hetsbare loftstrapper.

Daglig friske blomster

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Arkitekt

H U S T A D

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Londonregjeringen -

(Forts. fra side 5)

norske myndigheter «ordre til å imøtekomme de krav som den tyske krigsmakt måtte stille» til losfyrvesen og værvarsling «for å beskytte Norge og sikre skips- og luftfarten». En del av Nord-Norge er nevnt i § 7 nemlig «to bataljoner og ett batteri ved grensen i Øst-Finnmark» som skulle danne norsk grensevakt mot Sovjet. Men de skulle ikke overgi seg eller demobiliseres eller nedlegge våpnene, men fikk disse forbedret med tyske våpen. Alle andre i hele Norge ble derimot demobilisert og de yrkesmilitære avgå ved overkommandoens påpasselighet løfte om ved æresord, som ansåes av betydning som edsforpliktelse, ikke på noen måte å opptre fiendtlig overfor Tyskland. General Ruges forhandlingsinnledende telegram den 9. juni 1940 innstillet jo Norges fiendtligheter, ikke Nord-Norges, som ikke eksisterte som selvstendig krigsobjekt og han handlet etter befaling av Norges Konge og regjering, etter fullmakt gitt 7. juni, hvor statsrådsprotokollen viser at det var «håpløst for Norge å fortsette krigen».

Til overflod forelå Nord-Norges «gjenværende stridskrefter» kapitulasjon som «6te divisjons kapitulasjonsavtale Spiankup ved Bjørnefjell 10. juni 1940 kl. 9,55» — «benevnt Norske Nordarmee». Den var følgelig et fait accompli da hovedoverenskomsten ved Trondheim ble undertegnet kl. 14 samme dag, den Høyesterett i 1948 fant bare gjaldt Nord-Norge.

Noen annen høyesterettsdom enn den nevnte av 6. mars 1948 som tolker overenskomsten, foreligger ikke, altså ingen med riktig tekst for overenskomst 10. juni 1940. I 1959 har allikevel Høyesteretts kjæremålsutvalg forkastet gjenouutakelsessøknad (Rt. 1959 s. 700 i.f. - 701) med den begrunnelse «at det ikke kan sees å foreligge nye opplysninger av slik art at de kunne begrunne gjenopp-takelse». I en kjennelse i 1960 i en annen sak forkastes gjenopp-takelse under henvisning til «en rekke dommer», skjønt alle de titusener, som er dømt etter strfl. § 86 fremdeles venter på den første Høyesterettsdom avsagt på et riktig grunnlag i stedet for den falske oversettelse, som var den eneste overenskomst som ble dokumentert for Høyesterett i 1948, hva også referatet i Rt. 1948 s. 164 - 165 viser.

VI.

Overenskomsten 10. juni 1940 var helt overflødig for Trondheimsoverenskomstens vedkommende. 6. divisjon hadde god anledning til å evakuere. Eller man kunne

latt det bli nok med den lokale kapitulasjon ved Bjørnefjell, slik som folk og myndigheter, derunder også Høyesterett, gikk ut fra og som regjeringen selv forstod da den kom til England, hvor den iflg. utenriksminister Trygve Lies utsagn «i hele 1940 og 1941 og enda lenger ble klemmt mellom de hjemmeverende norske militære motstandsledere og britene i London» (Kjeldstadli: «Hjemmestyrkene» (1959) s. 84). Siden regjeringen hemmeligholdt avtalen måtte der foreligge en annen grunn enn ønsket om å få straffet ulovlig flest mulig norske medborgere. Regjeringen fant øyensynlig kritikk for forsømt forsvar og mobilisering sterk nok uten at også avtalen kom til.

Utlandet lot seg ikke narre av fortielesstaktikken, som gikk så langt i Norge at da U.D. i 1950 utga «Overenskomster Med Fremmede Stater inngått i årene 1940-1945» ble ikke den viktigste, den av 10. juni 1940, medtatt. Utlandet hadde sitt etterretningsvesen i orden. Det var ikke bare England og Sverige som kjente teksten. Også Sovjet, U.S.A. og Frankrike visste at Norge ikke var krigførende. Universiteter skriver

derom. Professor Hubatsch, Göttingen, skriver: «Det kan ikke være tvil om at forhandlingene i Trondheim gjaldt Norges totale militære kapitulasjon — krigstilstanden mellom Tyskland og Norge opphørte 10. juni 1940». Det var «terra-debellata»-tilstanden som var inntrådt. Den norske regjering kunne nok dra i eksil, men hadde ingen faktisk eksekutivmyndighet i sitt eget territorium. Professor Erler og generaloberst von Falchenhorst uttaler seg i samme retning (major Kjeldstrup: «Den Norske Kapitulasjon» 1955), bilag 7, s. 62). Sammesteds er inntatt som bilag 3 Trondheimsoverenskomsten og som bilag 4 den ved Bjørnefjell. De er også inntatt i andre publikasjoner

I det amerikanske Susquehanna University's tidsskrift for mai 1959 har professor Unstad gitt en knusende kritikk over det norske rettsoppgjør. Han bygger på et større materiale enn noen av de mange norske publikasjoner som nå foreligger og hvorav de dømte alle er i besittelse av en eller flere. Unstad har som kilder også tyske dokumenter, nå offentliggjort i U.S.A. Han skriver side 492 i. f.: «On June 10. 1940 an unconditional surrender was made and a de facto peace agreed on between Germany and Norwegian government — And it was ignored by the courts». S. 493: «Norwegians arrived in Britain, where they became trained volunteers in

DE TYSKE FORRÆDERE

En britisk publisist, Malcolm Muggeridge forteller i en artikkel om det tyske Wirtschaftswunder, at han under krigen tjenstgjorde i Secret Service. Han skriver blant annet: «Vår motstander var admiral Canaris' Abwehr. Etterpå viste det seg at admiralen i virkeligheten hele tiden stod på vår side — en omstendighet som i mangt og meget på en ubehagelig måte tok vekk seirens glans. Det var som man etter seiren i en tilsynelatende hard fotballkamp får vite at målvakten på det annet lag med vilje hadde sloppet inn alle målene.

*

WAGNER-SKANDALE

Tyskland av i dag later til å tilfredsstille selv de mest tåpelige og hårdkokte nydemokrater. Det siste er at Richard Wagners barnebarn har engasjert en svart sangerinne til å spille Venus i «Tannhäuser» ved festspillene i Bayreuth! Intet under at han oversvømmes med

the British forces under British command. Norway as such was out of the activ war. Norway never joined the Allies de jure and she was such not presented on the Allied High Command». Unstad skriver videre side 493: «The British Government just ignored the Norwegian government in exil. — Thus the idea that Norway was an active participant in the war against Germany after June 10. 1946 was a consciously produced legend». I note 125 hertil: « — — Terje Wold — were mainly responsible for that». Side 500: Thus the merry game of historical falsification goes on». Uthevlelsene er mine.

Det norske rettsoppgjør kan ikke sammenlignes med andre tyskokkuperte lands. Teksten i overenskomsten 10. juni 1940 er mer i opposisjon til de allierte. Før er nevnt § 7 og § 8. I § 5 bestemmes at den norske overkommando sørger for at flyplassene Bardufoss og Skånland snarest settes i brukbar stand. Det kostet England veldige ofre, hvilket særlig fremgår av Churchills hemmelige taler i underhuset, oversatt til svensk i 1946: «Tal inför lyckta dörrar», særlig den for 23. april 1942. Hemmeligholdelsen var også Norge alene om. Så også skriftvekslen og 1944-avtalene. Konge og regjering forlot landet mens Danmarks ble hjemme. Der kunne ikke oppgjøret bygges på krigsdeltakelse. Så ble det bygget på

brever fra de normale tyskere og at det norske DAGBLADET er ute av seg av begeistring, og angriper de tyske «rasefanatikere» som ikke liker negerforherligelsen. Hva det vanartede barnebarn selv angår, hevder han at han «ikke har bruk for noen nordiske ideal-skikkelser»!

*

SVARTE MORDERE I GUL REGI.

Når vi nå nevner dette med rasemotsetningene, så kan det ha sin interesse at det gule Kina har tatt seg av unge afrikanske sabotør- og geriljaemner og gir dem 10 ukers kurser i hvorledes de skal drive undergravningsarbeid og myrde hvite i sine hjemland. Detaljer om disse kurser ble oppdaget i dokumenter som ble funnet hos 6 unge kamerunere som nylig vendte hjem etter et lengere opphold i det røde Kina, forteller Aftenpostens Londonkontor.

*

NY FRANSK BEVEGELSE.

(PNJ) Den nasjonale fran-

en tilleggslov fra 1945 med tilbakevirkende kraft. Det lot seg ikke gjøre i Norge hvor grl. § 97 bestemmer: «Ingen lov må gives tilbakevirkende Kraft». Isteden ble rettsoppgjøret bygget på norsk statlig krigsdeltakelse. Hvis eksistens regjeringen har hevdet, men ikke kan bevise og som regjeringen høytidelig hadde forpliktet Norge til ikke å delta i. Strfl. § 86 som grunnlag blir da ulovlig. Men tross grl. § 97 ble norsk rettsoppgjør delvis bygget på bestemmelser med tilbakevirkende kraft ved utvidelse av den ramme § 86 setter for bistand til fienden — selv om der hadde foreligget krigsdeltakelse. Aktør i prosessen mot Eichmann anfører Norges rettsoppgjør som eksempel på tilbakevirkende lov og medgir ulovlighet «dersom (en lov) erklærte en handling for en forbrytelse som ikke var en forbrytelse på den tid handlingen ble begått men — lovlig dersom den handling det ble satt straff for, alltid hadde vært en forbrytelse etter alminnelig godttatte prinsipper», (Aftenposten 12-4 1961, aftennr.). Straff for alminnelig medlemsskap i et politisk parti som N.S. blir da ulovlig både iflg. § 86 i straffeloven og 97 i grunnloven, hva både professor Skeie og Institutet För Offentlig och Internationell Rätt i Stockholm, side 125-126 også hevder. I Danmark arbeider 2 partier for revisjon av oppgjøret.

SVERRE HELLIKEN

iske partifører Charles Luca har stiftet en ny bevegelse «Mouvement Peuple Nation». Luca var tidligere leder av Phalange Francaise som ble forbudt kort før 13. mai 1958 og derefter av Mouvement Populaire Francaise, som nylig ble oppløst av sine ledere av «sikkerhetsgrunner».

*

EUROPAS AMERIKANSKE FRELSE.

Tallet på forbrytelser i USA er siste år på ny steget og har nådd ny rekord. I året 1960 er det begått 1.861.300 alvorlige forbrytelser, hvilket betyr en økning på 14 prosent. Siste år skjedde gjennomsnittlig ett mord pr. time.

*

NYDEMOKRATISK TOLERANSE.

En tysk posttjenestemann Walter Düll er av en Frankfurter-rett idømt en bot på 150 mark for å ha stillet ut og solgt «bøker av nynazistisk innhold». Blant disse «nynazistiske» bøker var også den tidligere luftvåpenoberst Rudels «Trotzdem», som også kan bestilles i FOLK OG LAND'S BOKTJENESTE. For så nynazistiske er vi også!

*

DEN HVITVASKEDE ROMMEL.

Slik en har funnet det opportunt å lage om Hamsun til en slags norsk halvjøssing, eller kanskje halvtomsing, har en både i og utenfor Tyskland sett sin fordel i å omskape Rommel. Han forherliges jo nå både i film og i engelske bøker som oversettes til mange sprog. Han var jo «motstands-mann» må vite. Det faktiske forhold, som en glemmer å fortelle folk, er at Rommel før krigen i flere år var forbindelsesmann mellom OKW og Hitler-Jugend og som sådan tilhørte Reichsjugendführung.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiror. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land